

Sâmbătă, 15 August, 2026
(†) Adormirea Maicii Domnului

Luca 1

47 și să se bucure duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,

Luca 1

48 că El a căutat spre smerenia roabei Sale; că, iată, de acum mă

vor ferici toate neamurile;

Filipeni 2

5 Aveți în voi gândirea aceasta, care era și în Hristos Iisus:¹

6 Cel ce dintru'nceput fiind² în chipul³ lui Dumnezeu a socotit că a fi El întocmai cu Dumnezeu nu e o prădare⁴,

7 dar S'a golit pe Sine⁵ luând chip

¹ Versetele următoare (6-11) alcătuiesc un adevărat imn, de o mare densitate terminologică și dogmatică.

² Verbul **ypárho** e mult mai mult decât obișnuitul auxiliar (a fi); el e construit pe ideea de existență originară, substanțială și perpetuă, ceea ce exclude ideea de temporalitate, inconsistență sau alterare.

³ Pavel nu folosește cuvântul în sensul tehnic al filosofiei grecești (image plastică, formă exterioară), ci în sensul de natură, fire, condiție, esență; mai precis, chip care traduce esența.

⁴ Faptul că Dumnezeu-Fiul este și Se consideră pe Sine egal și consubstanțial cu Tatăl nu înseamnă cătuși de puțin că Tatăl a fost depozat de propria Sa dumnezeire („Lumină din Lumină”).

⁵ Verbul **kenóo** = a goli, a deșerta, a evacua, a pustii, a aneantiza, a reduce la nimic, implică substantivul **kénosis** = kenoza, cuvânt fundamental în limbajul ortodox al teologiei Întrupării. Kenoza nu afectează unirea ipostatică a Fiului cu Tatăl; ea exprimă doar faptul că, pe durata Întrupării Sale, Fiul renunță la prerogativa de a-Și manifesta în afară dumnezeiasca Sa slavă (cu excepția mo-

de rob, devenind asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-Se ca un om;

8 S'a smerit pe Sine făcându-Se ascultător până la moarte – și încă moarte de cruce!

9 Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preainălțat și I-a dăruit Lui nume care-i mai presus de orice nume,

10 pentru ca'ntru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor dedesubt,

11 și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

Luca 10

38 Și pe când mergeau ei, El a intrat într'un sat; iar o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei.

mentului intim al schimbării la față), acceptând o „degradare” treptată (Dumnezeu-om-rob-răstignit), de bunăvoie supunându-Se Tatălui (în text, „pe Sine” e mai mult decât un pronume reflexiv; termenul sugerează voluntariatul). „A se goli pe Sine” (de slavă) pentru a Se smeri în chipul și condiția robului mai înseamnă că dumnezeiasca strălucire a Fiului nu este un veșmânt pe dinafară, care să poată fi îmbrăcat sau dezbrăcat la nevoie sau după voie, ci un dat interior al Ființei divine (vezi 2 Co 4, 6 și nota).

³⁹ Și ea avea o soră ce se chema Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, Îi asculta cuvântul.

⁴⁰ Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: „Doamne, oare nu socotești că sora mea m'a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute”.

⁴¹ Și răspunzând Domnul, i-a zis: „Marto, Marto, te'ngrijești și pentru multe te silești,

⁴² ci un lucru trebuie; că Maria partea cea bună și-a ales-o, care nu i se va lua”.

Luca 11

²⁷ Și a fost că pe când spunea El acestea, o femeie din mulțime, ridicându-și glasul, I-a zis: „Fericit este pântecele care Te-a purtat și pieptul la care ai supt!”

²⁸ Iar El a zis: „Într'adevăr, fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc⁶”.⁷

⁶ Isus confirmă aserțiunea femeii și o generalizează, extinzând-o asupra tuturor celor ce, asemenea și după modelul maicii Sale, ascultă și îndeplinesc voia lui Dumnezeu („Fie mie după cuvântul tău”, Lc 1, 38).

⁷ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

„Dar Maria și-a ales partea cea bună” (Lc. 10, 42). Adormirea Maicii Domnului ne înfățișează sfârșitul cel bun al acestei alegeri. Mântuitorul însuși a venit la adormirea Ei ca să-i primească sufletul în mâinile Sale. De același lucru s-au învrednicit numeroși sfinți; același lucru îl întâlnesc, în felurite chipuri și trepte, toți cei ce au ales partea cea bună. În ceasul alegerii, acest sfârșit se întrevede numai, prin nădejde, și într-o oarecare măsură este chiar pregustat; dar apoi ostenele, luptele și silințele se perindă una după alta, întunecând calea aleasă. Steaua călăuzitoare rămâne bunul sfârșit al părții celei bune, întocmai ca focul ce luminează în depărtare pentru drumețul pe care l-a prins seara. Nădejdea e dătătoarea râvnii, reazemul răbdării și statorniciei în lucrarea începută, iar tăria nădejzii este credința. Oamenii aleg prin credință, prin nădejde devin statornici în alegerea făcută, iar prin răbdare ajung la sfârșitul cel bun.⁸

⁸ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.